

„V septembri 1937 som videla nasledovné veci: duchovne som sa ocitla v Stradome v Krakove, blízko Św. Ulica Agnieszki. Bola som svedkom obrovského rozruchu v meste, ľudia v panike utekali neznámym smerom... Boli to ľudia rôznych tried, nosili kufre, aktovky, balíky; utekali od svojich zamestnaní a aktivít. S veľkým prekvapením a hrôzou som sledoval tie húfy utekajúcich ľudí. Vedľa mňa stál vážny muž. Postavil sa tvárou v tvár unikajúcim ľuďom... Jeho tvár bola smutná, ale vážna a mala akési nadpozemské črty. Po chvíli vzhliadol k nebu a potom sa zdal plný dôstojnosti, vážnosti a pokoja, no na tvári sa mu zračila bolesť. „S veľkou úctou a úctou som pozeral na tohto zvláštneho človeka, ktorý mal v sebe niečo božské a príťažlivé pre ľudské srdce; Bola som hlboko presvedčená, že ten človek nepochádza z tejto zeme. Potom som sa tiež pozrela na oblohu, ktorá bola pokrytá strašnými, čiernymi, ťažkými mrakmi. Zhromažďovali sa od západu, aby pokryli celú oblohu. Tiež som sa zľakla, cítila som akýsi zvláštny strach. „Cudzinec ku mne pristúpil a povedal: „Pozor, dieťa, pozorne sledujte, čo sa bude diať, to, čoho ste teraz svedkom, sa čoskoro stane skutočnosťou... Pre Poľsko to budú hrozné časy. Búrka znamená Boží trest, ktorý bude zoslaný poľskému národu za to, že sa odvrátil od Boha hriešnym životom. Poľský národ pácha strašné hriechy a zločiny, z ktorých najzávažnejšie sú hriechy necudnosti a vraždy a mnohé iné. Myslel som si, že je to svätý Jozef, oslovil som muža: „Svätý Jozef, prosím, povedz mi, čo to všetko znamená, pretože týmto veciam nerozumiem. Cudzinec sa na mňa milo pozrel, no nebol to svätý Jozef, ale tá istá osoba, ktorá mi mala 4. júla 1938 ukázať podobné udalosti a rozprávať sa so mnou. Bol to ten istý hlas, ale neviem, kto to bol. „Pýtal som sa ho, kedy mala vypuknúť vojna, a on povedal, že sa to stane čoskoro, ale neodvážil som sa opýtať na rok, mesiac alebo deň tej katastrofy. Zrazu sa stalo niečo zvláštne: domy v oblasti od Dietlovej ulice až po hlavné námestie zmizli. Videl som rozľahlé námestie, kde sa schádzali ľudia rôznych tried. Väčšinou to boli ľudia z vidieka s košíkmi, inteligencia, robotníci, Židia a iní, ktorí nosili kamene na stavbu... Spýtal som sa cudzinca: „Povedz mi, svätý Jozef, čo budú stavať, , načo prinášajú tie kamene, tehly, piesok, drevo a iné veci? Potom z jeho tváre začala vychádzať zvláštna žiara a dôstojnosť a povedal mi: „Pozri, dieťa, a čoskoro uvidíš, čo sa tu bude stavať, tu bude kralovať Kristus.“ O chvíľu som na tom námestí uvidel pomník Najsvätejšieho Srdca Ježiša Krista; pamätník bol taký obrovský, že sa mu nevyrovnal žiadny dom ani kostol. Pán Ježiš stál na pamätníku tak vysoko, že ho bolo vidieť nielen v Poľsku, ale aj na celom svete. Nedokážem pochopiť, ako pamätník vyzeral alebo ako všetci ľudia na celom svete mohli vidieť Pána Ježiša, no Božie záležitosti, duchovné záležitosti, nemožno vyjadriť žiadnym ľudským jazykom. „Všetky oči ľudí sa upierali na Pána Ježiša, ktorý stál nad celým svetom obklopený tým najkrajším svetlom. „Ľudia rôznych tried a hodností prinášali obeť na úpäť pamätníka a prinášali krásne biele a červené kvety. Výzdoba bola výnimočná krása, ktorá sa dala porovnať len s nebom, nie so zemou. Cudzinec mi dal pochopiť, že pri Kristových nohách musela byť vykonaná taká obeť: modlitby a rôzne obeť čistého srdca a mučeníctva, aby sa očistil svet od zločinu nielen v Poľsku, ale predovšetkým v Poľsku. Zrazu sa obloha krásne vyjasnila, z neba zmizli všetky čierne mraky. Bolo vidieť slnko, mesiac a hviezdy a nebolo to len bežné denné svetlo, ale svetlo, ktoré neviem opísať. „Cudzinec mi povedal: „Pozri, dieťa, Kristovo kráľovstvo prichádza do Poľska prostredníctvom intronizácie. Po chvíli Jeho Eminencia kardinál Hlond, prímas Poľska, v sprievode duchovenstva a veriacich, pristúpil k pamätníku spolu s mojím otcom s povedníkom a duchovným riaditeľom o. Zygmunt... Keď si Jeho Eminencia kľakla, otec mu dal zvitok listov, ktoré si vzal, aby ich prečítal... Potom mi cudzinec povedal: „Pozri, dieťa, ten skrytý kňaz, tvoj duchovný vodca, bol Bohom vyvolený pre veľké úlohy,

pretože miloval skrytosť, zabudnutie a ponížovanie. Áno, tá milosť bola daná vášmu kňazovi, pretože Náš Pán žehná milosťami len tých, ktorí sú pokorní a ponížení, a je proti povýšeneckým; úloha intronizácie je zverená predovšetkým vášmu kňazovi.“ Pri tom moja biedna duša pocítila nebeskú radosť, že Ježiš prijal moje drobné obety a modlitby, ktoré mu boli prinesené, aby Jeho vláda prišla na tento svet. Jeho Eminencia po chvíli čítala akt zasvätenia celého Poľska Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu, ktorý sa začínal slovami: „Ó, najdrahší Ježišu, náš Spasiteľ, týmto obetujem našu krajinu, Poľsko, tvojmu Božskému Srdcu,“ no nepamätám si, čo nasledovalo. Akt skončil vetou: „Sláva Božskému Srdcu“ atď. Na záver zaintonoval pieseň: „Przez śmierć bolesną, Królu wiecznej chwały“ [Skrze tvoju bolestnú smrť, Kráľ večnej slávy] ... Keď ľudia spievali vetu „Więc Królem ludów zowie Cię świat cały, króluj nam Chryste“ [Kráľom všetkých národov nazýva Ťa celý svet, kraluj nám Kriste], vtedy veľký zástup ľudí hlasno volal: „Kraľujj Kriste! Vládni Kristus!“ A tak neprestajne volalili a Pán Ježiš hľadel na celé Poľsko a akoby ho objímal svojím božským náručím. Všetci ľudia zdvihli ruky k Pánu Ježišovi, dokonca aj Židia a ľudia iných denominácií. „Ešte raz som počul hlas: Čoskoro sa stane to, čoho si teraz svedkom, ale najprv bude veľa utrpenia,“ ale toho cudzieho muža som nevidela, záhadným spôsobom zmizol. Vízia bola ukončená, ale moju dušu naplnila hlbokým pokojom a dôverou, že Pán Ježiš bude skutočne vládnuť v Poľsku prostredníctvom intronizácie. Bola som nesmierne šťastná, že si Pán Ježiš vybral môjho kňaza, aby vykonal intronizáciu... Ó, Pane Ježišu, ďakujem Ti zo srdca za všetko, čo si nám dal z Tvojej nekonečnej lásky a láskavosti.“ (Wyzn., s. 10n)

54 Vízia sa netýkala udalostí súvisiacich s 2. svetovou vojnou, ale časovo vzdialenejšieho obdobia. T.Kiersztyn vo svojej Ostatnia walka [Posledný boj] píše, že je to proroctvo platné pre tretiu svetovú vojnu.

V tom čase Pán Ježiš zintenzívnil svoju výzvu poľskému národu, komunikoval s Rozaliou, aby uznal Ježiša za svojho Kráľa. Mnohokrát dostala Rozalia pokyn, aby každý vykonal intronizáciu Ježiša Kráľa a v mene národa by to malo byť vykonávané duchovnými a svetskými vrchnosťami.

Intronizácia (z latinského inthronizatio, grécky enthronidzo, čo znamená „sahnúť na trón“, „pozdvihnúť na trón“.trón, 'získanie vedúcej funkcie náboženským vodcom') sa vzťahuje na obrad udeľovania honorár na niekoho. Ceremónia pozostáva v podstate z dvoch častí: aktu ustanovenia kráľa a aktu podrobenia sa jeho moci. S odkazom na Pána Ježiša však môžeme hovoriť len o čiastočnej intronizácii. V súlade s učením Katolíckej cirkvi dostal Pán Ježiš od Boha Otca kráľovskú moc, Stvoriteľ neba a zeme a ľudia tu nemôžu nič pridávať ani meniť, t. j. Ježiš je Kráľ bez ohľadu na ľudskú vôľu. Záleží však na každom človeku a národe (podľa slobodnej vôle ľudí), či dobrovoľne

uznajú Kristovu kráľovskú hodnosť a podriadia sa Jeho moci. To je to, čo Boh očakáva, že prostredníctvom toho dosiahne

Rozalia. Rozália pod vplyvom duchovných zážitkov vyzvala ľudí, aby pozvali Boha na kráľovský trón,

skonštruované pre Neho každým jednotlivcom a spoločne celým národom.

4. júla 1938, počas svojej výročnej dovolenky, ktorú Rozalia trávila u svojich rodičov

dom, keď sa modlila za odpustenie za hriechy a zločiny spáchané ľudstvom,

dostala víziu zemegule.⁵⁴ Pozorovanie jednotlivých kontinentov a krajín sa jej

dostali vysvetlenie, že prežijú len tie krajiny, kde prežije Ježiš Kristus

panovania, že záchrana pred katastrofou mohla prísť len prostredníctvom intronizácie. Ona

uznal, že Poľsko oslávi intronizáciu a tak bude zachránená. Ut

je obsahom jej vízie: „4. júla, teda tento mesiac. Bol som pridelený na vysokú úroveň

hora, na ktorej som videl guľu podobne zemeguli, no väčšiu veľkosť. Skúmal som to

s veľkým záujmom. Geograficky to bola zemeguľa. Spoznal som časti sveta a

konkrétne krajiny. Zrazu sa predo mnou objavila dôstojná postava muža. ja

neviem kto to bol. Osoba pristúpila ku mne a začala rozhovor. Povedal:

"Toto je zemeguľa," povedal mi, aby som pomenoval a definoval hranice rôznych častí

sveta konkrétnej krajine. Keď som odpovedal na jeho otázky, tá osoba sa mi prihovarila

v hrobe a slávnostný hlas: „Moje dieťa! Boh zošle hrozný trest za hriechy a zločiny

(vrátane vražd a zhýralostí) spáchaných ľudí na celom svete. Božia ispravodlivosť

nemôže vydržať tie činy. Len tie krajiny vytrvajú, kde bude kraľovať Kristus.

Ak chcete zachrániť svet, musí to byť Intronizácia Najsvätejšieho Srdca Ježiša Krista

oslavované vo všetkých krajinách a národoch po celom svete. Je to jediný spôsob, akým

môže byť zachránený. Krajiny a národy, ktoré túto potrebu neuznajú a nepodvolia sa

vláda sladkej Ježišovej lásky zmiznú navždy z povrchu zeme a

už nikdy nevstanú. Pamätaj, dieťa moje, zahynú a nikdy nebudú existovať."

Potom ma napadlo, že môj otec spovedník poslal list Jeho Eminencii

kardinálovi Hlondovi, prímasovi Poľska, so žiadosťou o vykonanie intronizácie v našej krajine, o ktorej nikto nevedel. Na moje prekvapenie som dostala odpoveď na moje myšlienky:

"Pamätaj, dieťa," povedal muž, "vec takej dôležitosti nesmie byť prehlíadaná, resp zabudnutá. Nech si otec na to spomenie, aby nebolo neskoro, intronizácia musí byť vykonávaná v Poľsku". Potom mi napadlo, že sme sa s otcom ponúkli Ježišovi z lásky k Nemu trpieť na smrť v prvom rade pre Poľsko, potom pre Nemecko, Rusko, Španielsko a celý svet; tiež o tom takmer nikto nevedel. Pri tom v momente, keď ma tá osoba chytila za ruku a viedla ma na druhú pologuľu, ukazujúc na Spojené štáty americké a Austráliu a s bolesťou povedal: „Prečo ste ich nezahrnuli časti sveta? ... Či Kristus netrpel aj za tie duše? Nie sú spasení z Jeho Najsvätejšou krvou? Mala by si ich zahrnúť, moje dieťa, najmä Ameriku." Pokračoval presvedčivo: „Na uskutočnenie intronizácie sa nesmie šetriť žiadne úsilie. To je posledné úsilie, ktoré Ježišova láska vynakladá na ľudí na konci dní!“ Spýtala som sa ho so strachom, či Poľsko vydrží. Osoba odpovedala, že Poľsko by nemalo zahynúť, pokiaľ uzná Krista za Kráľa v každom zmysle slova, teda pokiaľ prijme Boží zákon, zákon Jeho lásky. Inak by nevydržalo. Nakoniec mi presvedčivo povedal:

„Ešte raz ti hovorím, dieťa moje, že nezahynú len tie národy, ktoré sa podriadia Ježišovmu Srdcu prostredníctvom intronizácie, ktoré Ho uzná za svojho Kráľa a Pána. Na tento svet príde strašná katastrofa,“ povedal, „ktorej svedkom budete čoskoro...“ Zrazu bolo počuť strašnú ranu. Praskla zemeguľa. Obrovský požiar vypukla a vyletela hnusná láva ako zo sopky a zničila úplne všetko krajiny, ktoré neuznali Krista. Videl som Nemecko a inú západnú Európu zničené krajiny. „S hrôzou som sa obrátil na toho človeka o pomoc a spýtal som sa ho: „Je toto koniec sveta oheň a láva, sú to peklo?“ Odpovedal: „Toto nie je koniec sveta ani peklo, ale a hrozná vojna, ktorá dokončí skazu.“ Poľské hranice prežili neporušené, Poľsko vydržalo. Cudzinec mi povedal: „Krajiny pod Kristovou vládou a podrobené sile Jeho Najsvätejšieho Srdca sa stanú mimoriadne mocnými a bude bude jedno stádo a

jednen pastier." Po týchto slovách všetko zmizlo. Po svätom prijímaní som sa, opýtala Pána Ježiša na význam tohto videnia. Dostal som pokyn: „Dieťa, toto sa stane, ak sa ľudia nevrátia k Bohu. Okamih intronizácie nesmie meškať v Poľsku. Nech si na to spomenie váš Otec spovedník...“ (Wyzn., s. 82-85)

Rozália horlivo predkladala v modlitbe otázku intronizácie a najmä hľadala pomoc u Panny Márie. V roku 1938 sa intenzívne pripravovala na sviatok o Nanebovzatia P. Márie.

„Po prijatí Pána Ježiša vo Svätom prijímaní, moju dušu a celé moje telo premohla nejaká mimoriadna sila. Nevieam, kde ma duchovne vzali... neviem to opísať, nech by som sa akokoľvek snažila, to, čo som mohla pochopiť a vidieť vo svojej duši. Ako by mal niekto to šťastie byť pozvaný na najkrajší kráľovský dvor, kde by ich prijali nečakane vrelo, privítali,

, zasypanli tými najúprimnejšími prejavmi lásky, ak potom kráľom a kráľovnou pristúpil k nim a pobožkal ich ako priateľov, jedným slovom, keby čelili veciam, o ktorých by sa im ani nesnívalo, stále by to neodrážalo to, čo Ježiš a Mária pre ňu urobili, najponíženejšiu dušu na svete.“ (Wyzn., s. 119).

Táto duchovná skúsenosť bola pre Rozaliu veľmi dôležitá. Bola dojatá, aby videla majestátnosť Kráľa a Kráľovnej neba a zeme nielen kvôli zážitku, ale aj preto, že vrhla nové svetlo na otázku Intronizácie, ktorá sa stala je pre ňu stále dôležitejšia. Cítila, že ju Boh povolal, aby to vykonala. Na Nanebovzatie, plne pochopila, že Svätá Mária bola Kráľovnou práve preto, že Ježiš, jej Syn, bol kráľ.

Stále častejšie komunikovala aj so svojím duchovným vodcom výzvuu na Intronizáciu, ktorú dostane počas svojich modlitieb. Dostala priamu požiadavku o. Zygmuntovi, aby napísal Jeho Eminencii kardinálovi Augustovi Hlondovi, primasovi Poľska o intronizáciu....V roku 1938 mu osobne doručil širšie memorandum počas Eucharistického kongresu v Budapešti.

„Poľsko musí uznať Ježiša Krista ako jej Kráľa a to nielen v teórii, ale aj v praxi.“ (Wyzn., s. 134 – 135).

Toto obdobie Rozaliinho života oplývalo rôznymi mystickými zážitkami, čo bolo najviac pravdepodobne súvisí s tým, že v tom čase bola poverená Božím poslaním kázať požiadavku intronizácie. Väčšina jej skúseností bola zameraná na túto požiadavku, vrátane priamych príkazov (napr. opakovaná žiadosť o list primárovi Hlondovi), ktoré mali ten istý cieľ. To všetko urobilo Rozaliu pokornejšou a povzbudilo ju, aby horlivejšie slúžila Bohu. V takejto dispozícii začala nový rok 1939. Bol to rok, ktorý šokoval svet s hroznou katastrofou svetovej vojny, pred ktorou Rozalia varovala a ukazovala na prostriedok spásy, teda vykonanie Intronizácie.

Koncom februára, keď sa Rozália modlila za svoju krajinu a iné národy, videla v duchu ako celá poľsko-nemecká hranica horí: „Zdalo sa mi, že oheň zničí celý svet. Po chvíli sa oheň rozšíril po celom Nemecku a priniesol úplnú skazu, takže nezostalo stopy po súčasnej Tretej ríši. Potom som vo svojom srdci počula hlas a mala dôveru, že všetko, čo sa stane, čo neviem opísať: „Dieťa moje, bude hrozná vojna, ktorá spôsobí také zničenie. Nemecko sa zrúti a nikdy nepovstaňte za trest, pretože ma neuznávajú ako svojho Boha, Kráľa a svojho Pána. Hriechy Poľska sú veľké a hrozné. Božia spravodlivosť chce potrestať národ za ich hriechy, najmä za hriechy necudnosti, vrážd a nenávisti. Pre Poľsko stále existuje nádej: ak ma uznajú ako svojho Kráľa a Pána úplne prostredníctvom zákona o intronizácii, nie len v jednotlivých krajoch, ale v celej krajine s vládou na čele. Uznanie by malo byť sprevádzané odmietnutím hriechu a úplným návratom k Bohu. Nech Otec nezabudne na intronizáciu, pretože len ja som spásou pre Poľsko.“ (Wyzn., s. 263).

September otvoril novú stránku v histórii; strach o prežitie sa stal každodenným životom poľakov. Napriek hrozným udalostiam dokázala Rozalia zachovať pokoj: „Prešlo

niekoľko dní tohto vojnového napätia ... Napriek tomu som veľmi pokojná (...). Keby sme vedeli ako nás Pán Ježiš miluje, ani na chvíľu by sme si v srdci nepripustili strach či zúfalstvo.' (Wyzn., s. 396). Jej srdce sa netrápilo kvôli svojmu životu, ale kvôli Intronizácii. Za ten čas až do svojej smrti Rozalia cítila vnútorné povzbudenie, aby urobila všetko, čo

mohla pre urýchlenie dňa, keď budú národy obetované Ježišovej kráľovskej moci.

. Uvedomila si, že jej náplňou činnosti je láska, utrpenie, obetavosť a čestnosť voči jej duchovnému vodcovi. Bolo úlohou o. Dobrzyckého šíriť myšlienku intronizácie a mala ho podporovať modlitbou. V novembri 1941 pri modlitbe pred Najsvätejšou Sviatosťou za príchod Ježišovho Kráľovstva ku všetkým národom, počula vo svojej duši slová, ktoré jej boli pri mnohých príležitostiach adresované: „Chcem kraľovať v ľudských srdciach, oroduj za moju vládu v dušiach prostredníctvom intronizácie."

Často sa obávala, či sa intronizácia uskutoční a či ľudia na ňu zareagujú, či ich pritiahne. Začiatkom októbra však dostala slová, ktoré ju upokojili: „Prečo sa trápiš? a myslíš, ako si ľudia myslia (ako som uvažoval o fráze „teraz alebo nikdy“), je Boží čas ľudský čas? Nepripravujete ľudské srdcia na tento slávnostný okamih intronizácie, myslíte si, že moje slová sa neuskutočnia, nevideli ste všetko, čo sa malo stať a čo sa deje teraz? Dieťa, odvtedy buď v pokoji, to čo ťa trápi, nepochádza z Božieho Ducha, Boží Duch je duch pokoja a nie nepokoja..." (Wyzn., II, str. 397-398).

„V Poľsku musí byť vykonaná intronizácia, Poľsko nezahynie, ak uzná Krista za Kráľa v každom zmysle slova.“

Ježiš musí byť uznaný za kráľa jednotlivcami i v celom národe duchovnými i svetskými orgánmi.

„Pán Ježiš chce byť naším Kráľom, Pánom a zároveň

najláskavejší Otec ... Toľkokrát žiadame, aby to Kristovo Kráľovstvo prišlo do duší a v dôsledku toho do celého sveta.

„Náš Pán si želá byť naším kráľom zvláštnym spôsobom, taká je Jeho vôľa. Poľsko musí výnimočným spôsobom oficiálne vyhlásiť Ježiša za svojho Kráľa prostredníctvom Intronizácie Jeho Najsvätejšieho Srdca, a potom ho Ježiš požehná a ochráni pred nepriateľmi, takto Mu môžeme prejaviť lásku a vďačnosť takým bezvýznamným spôsobom. Intronizácia nie je len forma zasvätenia, ale aj duchovné znovuzrodenie srdca, ich podriadenie sa sladkej vláde lásky.“ (Wyzn., s. 365n)

Intronizácia je podľa nej podriadenie sa sladkej vláde Kráľa Lásky.

Akt intronizácie vo uvedenom zmysle by mal mať právne účinky, po ktorých Rozalia túžila: „Som stále viac presvedčená že Pán Ježiš je veľmi blízko, t. j. Jeho príchod na túto vysušenú a vyčerpanú zem ako Kráľa lásky a pokoja. Povedala som, že je blízko, a On je tu dnes. Áno, Ježiš je tu dnes a vždy, ale je zabudnutý a ignorovaný, nie je nami vyhlásený a uznaný za kráľa! My, Jeho vyvolené deti, sa zriekame a odmietame nášho najlepšieho Otca! Nie je to tak?! Nepatríme Jeho Svätej Cirkvi, našej najdrahšej Matke, ktorá nás chce vychovávať len pre Ježiša? Zodpovedá tomu náš život náležité volanie ku katolíckej svätej viere? Žiaľ, nie! Mnohí z nás sa hanbia za to, že sme katolíci. Potvrdzujeme to svojím životom. Sme katolíci podľa našich osvedčení, ale my sme vlastne pohania v každom zmysle slova.“ (Wyzn., s. 549). V čase, keď Rozalia napísala toto, svetové slobodomurárske mocnosti propagovali ideu sekulárnych štátov, náboženskú a ideologickú slobodu, najmä vo výchove detí, šíriť tak promiskuitu, devastovať právny poriadok katolíckych štátov založený na vláde Ježiša Krista a Jeho morálnom kódexe. V sociálnej rovine to malo za následok stratu náboženskej identity u katolíkov (všedný život bol oddelený od vyznávanej viery) a postupnú degeneráciu duchovnosti. Intronizácia, ktorú v tomto kontexte obhajovala Rozalia, mala silný politický podtón. Vezmúc v úvahu, že aj svetská vrchnosť bola zodpovedná za celý sociálny život katolíckeho národa a za jeho kvalitu, vydávaním zákonov a zavádzaním istého

spoločenského poriadku prostredníctvom svojich inštitúcií a úradov, mala by byť, podobne ako napr náboženské autority, podrobená Kristovej vláde aktom intronizácie.

Národy zastupované svetskou a náboženskou vrchnosťou zahynú, ak zotrývajú vo svojej vzbure proti Ježišovi Kráľovi. To bol pokyn, ktorý Rozalia dostala v sérii svojich vízií a z počutia.

„Poľsko však môže byť zachránené, ak vyhlási za svojho jediného Kráľa a Pána prostredníctvom Intronizácie, nielen v niektorých regiónoch, ale v celej krajine, a čo je najdôležitejšie, vládou. Vyhlásenie musí byť potvrdené odmietnutím hriechu a úplným návratom k Bohu... Nech otec nezabudne na Intronizáciu, pretože Poľsko môže byť zachránené iba Mnou.“ (Wyzn., s. 263n).

Krajiny a národy, ktoré túto potrebu neuznávajú a nepodriadia sa vláde sladkej Ježišovej lásky navždy zmiznú z povrchu zeme a už nikdy nevstanú. Pamätaj , dieťa moje, že zahynú a už nikdy nevstanú. (...) Pamätaj, dieťa,“ osoba povedala: „Záležitosť takej dôležitosti sa nesmie prehliadať ani zabudnúť.

Rozalia mnohokrát naznačila, že akt intronizácie mal zahŕňať Božiu vládu.

V dôsledku toho to bolo ekvivalentné s prijatím Božieho zákona národom, nakoľko sa dá hovoriť o Božej vláde len vtedy, keď sa v danej krajine dodržiavajú Božie zákony. Celá záležitosť sa môže zdať absurdná, ak niekto tvrdí, že v národe vládne Boh a štátne orgány nerešpektujú Boží zákon. Preto Rozália neoddeľovala Božiu vládu v národe od Božieho zákona. Akt intronizácie v súlade s odhaleniami, ktoré zažila Rozalia, sa potom musí týkať osoby Ježiša Kráľa, aby mohla mať v danej veci právny účinok v krajine.

„Dôverujme Mu, drahý Otče, a On vykoná sám intronizáciu. Ježiš nikdy nič neodmietne dušiam, ktoré mu dôverujú bezpodmienečne. Budeme, najdrahší Otče, trpieť, pracovať a

modliť sa, jedným slovom budeme konať všetko, čo od nás Pán Ježiš očakáva, aby Jeho Najsvätejšie Srdce mohlo kraľovať na tejto zemi vo všetkých ľudských srdciach. (...) Je pre mňa veľmi bolestivé, že ľudia na to nemyslia alebo dostatočne nevynaložia akékoľvek úsilie, aby sa dosiahol okamih, keď bude Ježiš Kristus vládnuť všemocným spôsobom.' (Wyzn., s. 310n).

